

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 304/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Alenou Virdzekovou, F. Urbánka 804, Púchov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 135/2019 z 27. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 135/2019 z 27. decembra 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa svojou žalobou na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“), 2. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 2. rade“), 3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaná v 3. rade“ alebo spolu ďalej aj „žalovaní“), zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k pozemku vyšpecifikovanému v žalobe jeho reálnym rozdelením. V právnej veci žaloby sa na okresnom súde konanie viedlo pod sp. zn. 10 C 99/2011.

3. Okresný súd naposledy (po zrušení jeho 2. rozsudku vo veci samej krajským súdom, pozn.) o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 99/2011 z 23. augusta 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že 1. žalobe vyhovel a okrem iného podielové spoluvlastníctvo k pozemku zrušil jeho reálnym rozdelením spôsobom popísaným vo výrokovej časti, a súčasne rozhodol tak, že 2. žalovaní sú spoločne a nerozdielne povinní

nahradiť sťažovateľke ako žalobkyni trovy tohto konania v rozsahu 100 %, o sume ktorých okresný súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku okresného súdu.

4. Žalovaní proti rozsudku okresného súdu podali riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 542/2016 z 27. júna 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že 1. rozsudok okresného súdu v časti výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil a 2. v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o včas podanom dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku žalovaných proti rozsudku krajského súdu rozhodol uznesením sp. zn. 1 Cdo 109/2018 z 30. januára 2019 tak, že ho odmietol.

6. Okresný súd uznesením sp. zn. 10 C 99/2011 zo 4. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že žalovaní spoločne a nerozdielne sú povinní nahradiť sťažovateľke ako žalobkyni trovy konania (prvostupňového konania a odvolacích konaní, pozn.) v rozsahu 100 %, o sume ktorých okresný súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia.

7. Žalovaní proti uzneseniu okresného súdu podali riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok, na základe ktorého bolo napadnutým uznesením krajského súdu uznesenie okresného súdu zmenené tak, že sťažovateľke (žalobkyni) sa proti žalovaným náhrada trov konania nepriznáva. Zároveň krajský súd rozhodol tak, že sťažovateľke sa nepriznáva ani náhrada trov tohto odvolacieho konania. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2020.

8. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti okrem iného uviedla:

„... Sťažovateľka mala v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k pozemku... plný úspech a jej návrh o spôsobe vyporiadania podielového spoluvlastníctva je totožný s rozhodnutiami prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu,

t. j. v súlade so zásadou zodpovednosti za výsledok a zásadou úspechu má absolútny nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

2. Sme toho názoru, že aplikácia ust. 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení a doplnení neskorších predpisov na tento prípad je v rozpore so zákonom, právnou praxou, aj v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko v predmetnej veci nemožno hovoriť o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sme presvedčení, že aplikácia ustanovenia § 257 zákona č. 160/2015 Z. z, nie je v konaní č. 10C/99/2011 možná, prípustná, spravodlivá a právne relevantná, a to z nasledujúcich dôvodov:

Podľa nižšie citovanej judikatúry je aplikácia ustanovenia § 257... CSP možná v prípade výnimočných okolností a z dôvodov hodných osobitného zreteľa, pričom tieto podmienky musia byť kumulatívne splnené. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii.

V zmysle Uznesenia NS SR zo dňa 09.06.2010, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 musí nepriznanie náhrady trov konania zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takého rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom... Ustanovenie § 150 OSP (teraz § 257 CSP) preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základe zásady rozhodovania o trovách konania... Ustanovenie § 150 OSP (v súčasnosti § 257 CSP) preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania: vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí náležite odôvodnený.

Podľa Rozhodnutia NS SR, sp. zn. 4M Cdo 2/2008 nie každú okolnosť, ktorá by bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal. Konanie č.10C/99/2011 je štandardným sporovým konaním vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Na základe rozhodnutia, ktoré v tejto veci vydal Okresný súd Považská Bystrica nedošlo k ukráteniu žalovaných, nakoľko každý z podielových spoluvlastníkov nadobudol novozameranú nehnuteľnosť vytvorenú z pozemku parcely [REDACTED] vo výmere presne určenej na základe ich spoluvlastníckych podielov na uvedenej nehnuteľnosti. V rámci konania nebolo preukázané, že by jednotlivé časti pozemku parcely

██████████ mali rozdielnú hodnotu. Žalovaní rovnako neunesli dôkazné bremeno pri dokazovaní skutočnosti, že bonita pôdy v časti, ktorú súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne bola osobitným spôsobom zhodnotená. K zriadeniu vecného bremena sa pristúpilo z dôvodu zabezpečenia prístupu k parcelám ██████████ a teda jeho zriadenie nebolo len v prospech žalobkyne. Súd sa s návrhom žalobkyne stotožnil v plnom rozsahu. Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že priznaním trov konania v prospech žalobkyne nemôže dôjsť a ani nedôjde k neprimeranej tvrdošti, práve naopak...

Podľa Rozsudku NS SSR zo dňa 24.02.1971, sp. zn. 2 Cz 4/71, pre použitie ustanovenia § 150 OSP (v tomto čase § 257 CSP) v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva má význam zistenie toho, či navrhovateľ pred podaním návrhu na vyporiadanie navrhol vyporiadanie podielového spoluvlastníctva dohodou, ako aj toho, akým spôsobom uplatnil zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v návrhu na začatie konania na súde a dosiahol plný úspech vo veci...

Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín, v rámci ktorého súd aplikoval ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení a doplnení neskorších predpisov považujeme za arbitrárne, teda zjavne svojvoľné a nespravodlivé...

Krajský súd sa odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu... a Okresného súdu Považská Bystrica - dávame do pozornosti najmä fakt, že Najvyšší súd SR žalobkyňu priznal trovy dovolacieho konania, a teda napriek tomu, že Najvyšší súd SR nemá povinnosť odôvodňovať svoje rozhodnutie o trovách dovolacieho konania, je evidentné, že sa nimi zaoberal. Z jeho rozhodnutia možno vyvodiť, že sa stotožnil s názorom, že žalobkyňa má oprávnený nárok požadovať náhradu trov konania...

Opakovaným zrušovaním prvostupňového rozsudku v konaní vedenom na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod sp. zn. 10C/99/2011, ktorý prvýkrát vo veci rozhodol v apríli v roku 2014, zo strany Krajského súdu Trenčín, ktorý na tretíkrát rozhodol bez zmeny resp. akejkolvek úpravy znenia petitu rozhodnutí a na záver nepriznaním trov konania, došlo zo strany Krajského súdu k neodôvodneným časovým prieťahom súdneho konania, čím bolo sťažovateľke bránené nielen k riadnemu užívaniu svojho majetku, ale vznikali jej zbytočne vysoké náklady na uplatňovanie svojich práv. V nadväznosti na časové prieťahy

spôsobené Krajským súdom Trenčín poukazujeme na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.02.2015, sp. zn. I. ÚS 688/2014...“

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.12.2019, č. k. 6Co/135/2019-431 porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.12.2019, č. k. 6 Co/135/2019-431 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 5000,- €, slovom Päťtisíc eur na účet jej právnej zástupkyne.

4. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne.“

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

17. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok, základného práva na súdnu ochranu a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa ústavy a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietané porušenie označených základných práv podľa ústavy a označených práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu aj s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa trov konania v iných podľa názoru sťažovateľky obdobných právnych veciach [rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky sp. zn. 2 Cz 4/71 z 24. februára 1971 uverejnený v Civilnej zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 31/1972, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 2/2008 z 25. februára 2009, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 67/2010 z 9. júna 2010, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 10/2012 z 26. júla 2012 (ďalej len „označené rozhodnutia najvyššieho súdu“)] odôvodňuje tým, že pokiaľ krajský súd v právnej veci žaloby na rozdiel od okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné

osobitného zreteľa, vec nesprávne právne posúdil, dôsledkom čoho sťažovateľku (žalobkyňu) o jej nárok na náhradu trov konania proti žalovaným arbitrárne ukrátil.

20. Sťažovateľka zároveň v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa ústavy, čo odôvodňuje opakovaným zrušením rozhodnutia okresného súdu vo veci samej, t. j. o žalobe ako takej, krajským súdom (celkom 2-krát) a nepriznaním náhrady trov konania, čím krajský súd spôsobil v konaní neodôvodnené (zbytočné) prietahy.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

22. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti

odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidas v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

23. Ústavný súd preto považuje za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu:

„... 11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné za použitia § 388 CSP zmeniť...“

16. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci...“

19. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“

20. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom...“

21. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Do úvahy treba brať okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany

sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

22. Judikatúra na strane druhej však tiež konštatovala, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladmo vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť...

24. Pravdou je, že porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu v zásade možno konštatovať, že žalobkyňa bola v plnom rozsahu úspešnou, keďže súd prvej inštancie svojim rozhodnutím v spojitosti s rozhodnutím odvolacieho súdu zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnosti ako to žalobným návrhom požadovala, a toto tiež vyporiadal spôsobom, aký navrhovala, t.j. reálnou delbou a navyiac do jej výlučného vlastníctva prikázal tú novovytvorenú časť z pôvodnej parcely, ktorú aj požadovala tvrdiac, že susedí s parcelami v jej výlučnom vlastníctve, ktorá skutočnosť v priebehu konania spornou ani nebola. Žalovaní od počiatku nemali žiadne námietky voči zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva formou reálnej delby a s týmto spôsobom plne súhlasili, dôvodom pre ktorý však došlo k podaniu žaloby, následnému vedeniu sporu s vyústením do autoritatívneho rozhodnutia súdu o predmete konania, a čo racionálne nemohlo indikovať k uzatvoreniu mimosúdnej dohody bola skutočnosť, že na rovnakú reálne vyčlenenú časť pôvodnej nehnuteľnosti vznášal nárok tiež žalovaný 1/ dôvodiac, že túto časť dlhoročne nerušene užíva, obhospodaruje, zveľaďuje, zhodnotil ju nemalými finančnými prostriedkami, rovnako ako žalovaní 2/ a 3/ nimi užívané časti nehnuteľnosti (ktoré však žalobkyňa vo svoj prospech nenárokovala), pričom zostávajúcu, na žalobkyňu pripadajúcu časť žalobkyňa neobhospodarovala, z ktorého dôvodu je v nekultivovanom stave, ktoré skutočnosti aj z vykonaného dokazovania vyplynuli. Príčinou vedenia sporu teda jednoznačne bol duplicitný nárok žalobkyne a žalovaného 1/ k identicky reálne vydelenej časti parcely, pričom každý z nich mal legitímne dôvody, pre ktoré by dotknutá časť mala pripadnúť do jeho výlučného vlastníctva a nemožnosť konsenzu medzi nimi v tejto

otázke mala jednoznačne pôvod v ich vážne narušených vzájomných vzťahoch napriek tomu, že sú blízki príbuzní. Preto tak ako na strane žalobkyne nemôže ísť na ťarchu, že žalobu podala a z dôvodov ňou uvedených, ktoré neboli iracionálne, dotknutú časť parcely požadovala, nemôže ísť na druhej strane na ťarchu žalovaného 1/ a už vôbec nie žalovaných 2/ a 3/ (ktorých sa svojou podstatou tento spor ani netýkal), že využívali všetky zákonom dostupné prostriedky procesnej obrany, vrátane využitia inštitútu legitímnych opravných prostriedkov na dosiahnutie svojej požiadavky, ktorú takisto nemožno hodnotiť ako nedôvodnú, šikanóznou, nemorálnu, či nespravodlivú. V tomto smere teda neobstoja závery súdu prvej inštancie v tom, že aplikácii ust. § 257 CSP bránil postoj žalovaných v spore, ktorí vytvárali procesné obštrukcie prostredníctvom opakovaného podávania opravných prostriedkov, vznášania námietok, či dožadovania sa vykonania dôkazov. Títo len realizovali svoje práva, ktoré im zákon priznáva, ktorá obrana mala racionálny aj zákonný dôvod, čo im udržateľne na ťarchu pri posudzovaní možnosti uplatnenia moderačného práva súdu ísť nemôže.

25. ...Odvolací súd vyhodnotil, že v prospech žalobkyne síce svedčí nesporne významná skutočnosť spočívajúca v tom, že nárokovaná časť parcely bezprostredne susedí s ďalšími parcelami v jej výlučnom vlastníctve, čo jednoznačne indikuje záver o ich efektívnejšom využívaní, na strane druhej však v prospech nároku žalovaného 1/ vyznieva fakt, že žalobkyňa dotknutú časť parcely nevyužívala, túto obhospodaroval žalovaný 1/, pri kolízii ktorých relevantných skutočností, bolo potrebné pri rozhodovaní v otázke, v prospech ktorej požiadavky sa súd prikloní, prihliadnuť k nespornému fakt, že vzťahy medzi stranami sú vážne a dlhodobo narušené a v prípade, ak by sporná časť parcely bola prikázaná žalovanému 1/, znamenalo by to, že medzi parcelami vo vlastníctve žalobkyne bude parcela vlastnícky patriaca žalovanému 1/, čo by viedlo k zintenzívneniu konfliktov medzi nimi a je dôvodné predpokladať, že by tiež narušilo, ak nie znemožnilo nerušené užívanie ich vlastníctva. A tak s akcentom na to, že zákon jednoznačne kladie dôraz na to, aby sa prikázaním veci vytvorili podmienky pre nerušené využitie veci a nedochádzalo k vzniku nových sporných situácií, čo je možné v maximálne možnej predpokladanej rovine dosiahnuť len takým spôsobom, že sa nevytvorí neželaný stav, ktorý by už od počiatku možnosť konfliktov zakladal, vo výsledku nezostalo iné,

ako dotknutú časť parcely prikázať do vlastníctva žalobkyni. Jednoznačne teda vyriešenie tejto otázky z hľadiska kolidujúcich nárokov žalobkyne a žalovaného I/ bolo na úvahe súdu.

26. Aktuálny procesný predpis neupravuje výslovne úspech sporových strán vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v situácii, pokiaľ vo veci bolo o nároku rozhodnuté na základe úvahy súdu alebo znaleckého dokazovania a táto problematika nie je upravená ani v žiadnom inom procesnom predpise alebo inom zákone, z ktorého dôvodu bolo potrebné odvolanie žalovaných posúdiť a o tomto rozhodnúť s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti, teda spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi, ktorým by malo byť ovládané každé súdne konanie, za súčasného zohľadnenia doterajšej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach... to, že v konečnom dôsledku pripadla sporná časť parcely do výlučného vlastníctva žalobkyne bolo výsledkom úvahy súdu majúcej pôvod v snahe predchádzať budúcim možným sporom, či zakladať ďalšie konflikty medzi stranami, ktoré už v súčasnosti majú vážne narušené vzťahy, k čomu by sa položil reálny základ, ak by časť parcely, ktorú reálne obhospodaroval žalovaný I/, na ktorú z tohto dôvodu legitímne aj uplatnil nárok, bola prikázaná jemu za stavu, že táto časť bezprostredne susedí s parcelou vo výlučnom vlastníctve žalobkyne (ktorú mimochodom nadobudla až odstupom času potom, ako vychádzajúc z dokazovania žalovaný I/ reálne spornú časť parcely začal užívať). ... odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že by nebolo vo vzťahu k nim spravodlivé, aby znášali trovy konania, ktoré vznikli žalobkyni v súvislosti s vedením tohto sporu, čo dôvodne indikuje k prelomeniu princípu priznania náhrady trov konania vo svetle zásady úspechu v konaní, v prospech uplatnenia moderačného práva súdu (§ 257 CSP) a v prospech žalovaných. Možno sa síce stotožniť so súdom prvej inštancie, že žalovaní nepreukázali existenciu nepriaznivého sociálneho aspektu na ich strane, ako ďalší dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, čo však nevylučuje jeho použitie vo svetle existencie výnimočných okolností veci, o ktoré ide v posudzovanej veci, za súčasnej nepodmienenosti ich súbehu so sociálnym aspektom na strane žalovaných...

30. S cieľom teda dosiahnuť čo možno najspravodlivejšie usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci, odvolací súd zastáva názor, že spravodlivým bude, ak si trovy, ktoré stranám v konaní (tak pred súdom prvej inštancie, ako aj doterajších odvolacích konaniach) vznikli, budú znášať každá samostatne... “

24. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, preto ústavný súd iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania vrátane rozhodnutia o ich výške pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že názor sťažovateľky o jeho arbitrárnosti zjavne neobstojí. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu opierajúce sa najmä o skutkové zistenia okresného súdu v rámci konania vo veci samej, t. j. o žalobe ako takej, spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia o nepriznaní nároku na náhradu trov konania.

26. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu, proti ktorému nosná námietka sťažovateľky smeruje, ústavný súd konštatuje, že interpretáciu § 257 CSP krajským súdom nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu zjavne vyplýva, ako dospel k právnomu názoru, podľa ktorého sťažovateľke proti žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Totiž, ako sa to v odôvodnení uznesenia krajského súdu okrem iného uvádza, krajský súd dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania sťažovateľke nepriznal, videl v tom, že žalovaní proti zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k pozemku jeho reálnou del'bou nemali výhrady a jediným dôvodom sporu bolo uplatňovanie si nároku na priznanie do svojho výlučného vlastníctva tej istej časti pozemku sťažovateľkou (žalobkyňou) a súčasne aj žalovaným v 1. rade, pričom dôvody u obidvoch z nich [u sťažovateľky bezprostredné susedstvo iných pozemkov patriacich do jej výlučného vlastníctva

a u žalovaného v 1. rade dlhodobé nerušené užívanie (obhospodarovanie) a zhodnotenie spornej časti pozemku, pozn.] mali svoje racionálne opodstatnenie, a tak rozhodnutie o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k pozemku, resp. o priznaní spornej časti pozemku do výlučného vlastníctva sťažovateľky záviselo výlučne od úvahy konajúceho súdu odvíjajúcej sa od posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorú strany sporu nemohli vopred predvídať (pozri obdobné uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 425/2016 zo 7. júla 2016). Uvedené platí o to viac voči žalovanému v 2. a žalovanej v 3. rade, ktorí so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva k pozemku súhlasili, avšak bez súhlasu žalovaného v 1. rade (mimosúdnu) dohodu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k pozemku nebolo možné uzavrieť.

27. Pokiaľ sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti na podporu svojho právneho názoru poukazuje aj na označené rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa trov konania, resp. ich priznania/nepriznania v iných podľa názoru sťažovateľky obdobných právnych veciach, ústavný súd uvádza, že v napadnutom uznesení krajského súdu výnimočnosť prípadu, ako aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré krajský súd nárok na náhradu trov konania sťažovateľke nepriznal, sú odôvodnené logickou, rozumnou a vyčerpávajúcou argumentáciou, a tak rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania sťažovateľke nemožno považovať za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu zakladajúci porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa dohovoru.

28. V súvislosti s odvolávaním sa sťažovateľky v ústavnej sťažnosti na uznesenie najvyššieho súdu (o odmietnutí dovolania žalovaných), resp. na jeho výrok, ktorým bol sťažovateľke priznaný proti žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania, ústavný súd dodáva, že už v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí rozhodol výlučne iba o náhrade trov dovolacieho konania a navyše v čase, keď rozhodnutie o trovách základného (nachádzacieho) konania ani nebolo vydané (predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu o týchto trovách bolo rozsudkom krajského súdu zrušené, pozn.), preto uznesenie

najvyššieho súdu, čo sa týka rozhodnutia o trovách dovolacieho konania, rozhodnutie o trovách základného (nachádzacieho) konania nijako nemôže prejudikovať.

29. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

30. Ústavný súd tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane rozhodovania o ich sume spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môžu účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

31. Z tohto pohľadu považuje ústavný súd právny záver krajského súdu za ústavne súladnú interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej úpravy a v tomto ohľade tento záver potom považuje aj za ústavne plne udržateľný (m. m. IV. ÚS 420/2013); v okolnostiach posudzovanej veci napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľka. Uvedené skutočnosti takto neumožňujú prijať záver o porušení označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

32. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy
a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu**

33. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd v zmysle svojej konštantnej judikatúry opakovane uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru (kam patria aj označené práva), ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (II. ÚS 78/05). Novšia judikatúra ústavného súdu už však smeruje aj k posudzovaniu hmotných práv v rozhodnutí všeobecného súdu, a to aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietat', že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (IV. ÚS 360/09, III. ÚS 196/08, II. ÚS 111/08, I. ÚS 131/09 a pod.).

34. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť ich porušenia, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

35. Pokiaľ totiž sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je preto celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

36. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy
uznesením krajského súdu**

37. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

38. V ústavnej sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

39. Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

40. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu na ktorom sa osoba domáhala odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (napr. I. ÚS 41/02). Z uvedeného tak možno vyvodit', že prietahy v konaní sú trvajúcim protiprávnym stavom (až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci) a v každom okamihu ich existencie dochádza k rovnakému porušovaniu toho istého práva (t. j. práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy).

41. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jeho procesných oprávnení a măriaca možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu – finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia – jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

42. Vychádzajúc z už uvedeného, k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť iba procesným postupom v konaní, nie však rozhodnutím – finálnym (meritórnym) produktom prejednávania veci v konaní.

43. Pretože sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov uznesením krajského súdu, a nie postupom krajského súdu v konaní (vedenom pod sp. zn. 6 Co 135/2019), medzi

namietaným porušením označeného základného práva a napadnutým uznesením krajského súdu absentuje akákoľvek príčinná súvislosť.

44. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

45. Z uvedených dôvodov ústavný súd viazaný petitom ústavnej sťažnosti rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť aj v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

46. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky, t. j. návrhom na zrušenie uznesenia krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, návrhom na priznanie finančného zadosťučinenia a návrhom na náhradu trov konania, už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu